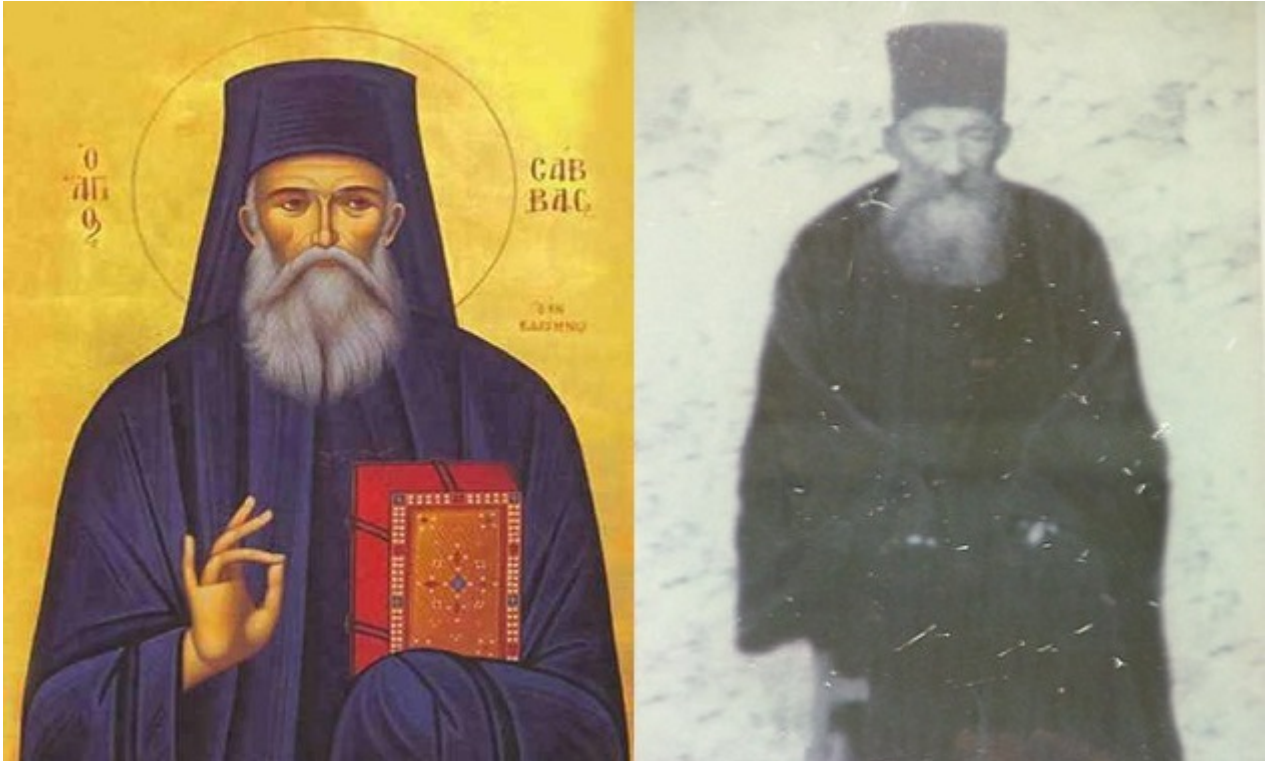

“Ο πάτερ Σάββας”

Ορθοδοξία / Αγιολογία

Αθανάσιος Μουστάκης, Δρ Θεολογίας

Μνήμη οσίου Σάββα του Νέου, του εν Καλύμνω (Ε΄ Κυριακή των Νηστειών)

Ένα ερώτημα που αναμφίβολα απασχολεί το σύγχρονο άνθρωπο που αποζητά στοιχεία και αποδείξεις για να πιαστεί και να αντιμετωπίσει τις ποικίλες δυσκολίες, είναι αυτό της παρουσίας, αλλά κυρίως της ύπαρξης αγίων στην εποχή μας. Έχοντας περιορίσει το πεδίο του στον στενό κόσμο των αισθήσεων δυσκολεύεται να αποδεχθεί ότι υπάρχει και κάτι άλλο. Δυσκολεύεται να αποδεχθεί την ύπαρξη μίας υπεραισθητής πραγματικότητας, η οποία όταν πατά σε γερές πνευματικές βάσεις, του ανοίγει νέους, ευρύτερους και, εν πολλοίς, ουσιαστικότερους ορίζοντες.

Η έκπληξη όλων, αλλά ιδιαίτερα των νέων είναι μεγάλη όταν κάποιος αναφερθεί στην παρουσία αγίων στην εποχή μας. Δυστυχώς, η αγιότητα, συχνά, έχει συνδεθεί με την αίσθηση ότι αυτός που την ζει είναι ένα είδος υπερανθρώπου, που δεν τον πιάνουν αρρώστιες, κάνει θαύματα, αντιμετωπίζει, με έναν μαγικό τρόπο, το κακό

και πάντα καταφέρνει να βγει «λάδι», νικητής.

Η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική. Όντως, άγιοι υπάρχουν και στην εποχή μας, όπως και σε κάθε άλλη στιγμή της ιστορίας από την Ανάσταση του Χριστού και έπειτα. Ο άγιος είναι μία καθημερινή και απλή προσωπικότητα που ζει ανάμεσά μας, έχει αμαρτίες για τις οποίες μετανοεί, έχει αδυναμίες τις οποίες προσπαθεί να αντιμετωπίσει, πονά από τις ασθένειες, οι οποίες τον ταλαιπωρούν, πεινά και διψά, κουράζεται και κρυώνει. Σε κάποιες περιπτώσεις πριν μετανοήσει έζησε έντονα αμαρτωλή ζωή, η οποία, τελικά, δεν στάθηκε εμπόδιο στην προσπάθειά του να αλλάξει πορεία και να αποζητήσει την αυθεντικότητα της πλησίον, ο οποίος πάντοτε είναι το κριτήριο, το μέτρο,

Μία τέτοια περίπτωση συγχρόνου αγίου είναι ο άγ. Σάββας ο Νέος, ο οποίος πέρασε τα τελευταία χρόνια του επί γης βίου του και κοιμήθηκε στην Κάλυμνο, το νησί των σφουγγαράδων.

Γεννήθηκε στην ανατολική Θράκη το 1862. Σε πολύ μικρή ηλικία άρχισε τους ασκητικούς του αγώνες, πρώτα στο Άγιον Όρος και έπειτα στους Αγίους Τόπους. Εκεί, μάλλον στη Μονή του Αγίου Σάββα του Ηγιασμένου, εκάρη μοναχός ασκούμενος αυστηρότατα. Το 1894, πήγε στο Άγιον Όρος πάλι, όπου έμαθε την τέχνη της αγιογραφίας. Στους Αγίους Τόπους, στη Μονή του Χοζεβά, επέστρεψε το 1897, ενώ το 1902 χειροτονήθηκε διάκονος και το 1903 πρεσβύτερος.

Το 1916 έφυγε για την Ελλάδα και το 1918 βρέθηκε κοντά στον Άγιο Νεκτάριο, ο οποίος ήταν ασθενής και είχε αποσυρθεί στην Αίγινα. Αξιώθηκε να του συμπαρασταθεί τα δύο χρόνια μέχρι το οσιακό τέλος του και να γίνει ο πρώτος μάρτυρας της αγιότητάς του, ζώντας τα θαύματα που ακολούθησαν την κοίμησή

του. Στην Αίγινα παρέμεινε μέχρι το 1926 διακονώντας στο μοναστήρι της Αγίας Τριάδας, αλλά στη συνέχεια απομακρύνθηκε αποζητώντας ερημικότερο τόπο για να συνεχίσει τη ζωή της προσευχής και της αυστηρής άσκησης. Τον τόπο αυτό τον βρήκε το 1928 στην Κάλυμνο, όπου παρέμεινε μέχρι το 1947, έτος της κοίμησής του.

Η παρουσία του στο νησί των σφουγγαράδων ήταν καταλυτική. Τα προβλήματα, οι θάνατοι, οι αναπηρίες, ο πλούτος, αλλά και η φτώχεια, καθημερινά. Πολλοί Καλύμνιοι ξεκινούσαν για τα σφουγγάρια και δεν γύριζαν ποτέ. Όσοι επέστρεφαν παράλυτοι δεν μπορούσαν να ξαναδουλέψουν. Οι οικογένειες ζούσαν διαρκώς με το φάσμα του θανάτου και της πείνας να τις σκιάζει. Οι γυναίκες πάλευαν με τα προβλήματα μόνες τους, χωρίς στήριγμα, με αγωνία και πόνο.

Το ρόλο του «πατέρα» έπαιξε στα είκοσι χρόνια που παρέμεινε στην Κάλυμνο ο «πάτερ Σάββας». Το στήριγμα, ο προστάτης, ο λειτουργός, αυτός που παρηγορούσε, αυτός που συνέτρεχε, που εξομολογούσε και συγχωρούσε.

Για τους Καλύμνιους, ακόμη και σήμερα, ο άγιος Σάββας είναι ο «πάτερ Σάββας». Είναι αυτός στον οποίον εξομολογούνται, είναι αυτός στον οποίο κατέφευγαν στις δυσκολίες τους για να τους στηρίξει και να τους παρηγορήσει. Πολλοί γέροντες Καλύμνιοι τον είχαν κατά τη νεότητά τους πνευματικό, τον θυμούνται να μοιράζει ελεημοσύνη, να ευλογεί και να κατηχεί τα παιδιά. Τα ίδια τα παιδιά τον θυμούνται να κατεβαίνει στην πόλη για να λειτουργήσει ή να εξομολογήσει και ακόμη αισθάνονται την αίσθηση της ευωδίας που τον περιέβαλε, ως μία απτή ένδειξη της αγιότητάς του. Υπάρχουν Καλύμνιοι που ακόμη και σήμερα, με απλότητα και ταπείνωση, ακολουθούν τις συμβουλές που τους έδινε ως πνευματικός. Συχνότατα, ιδιαίτερα οι πιο παλιοί, όταν αναφέρονται σε αυτόν τον αποκαλούν «ο πάτερ Σάββας» και όχι ο άγιος Σάββας. Η παρουσία του είναι πολύ έντονη στο νησί.

Ο άγιος Σάββας δεν είναι ξένος, απόμακρος και άγνωστος, αλλά αντιθέτως, οικείος, κοντινός και πολύ γνωστός, όπως είναι ο κάθε άγιος της Εκκλησίας. Η διαφορά είναι ότι τον άγιο Σάββα, φυσικά και τους άλλους σύγχρονους αγίους, τους νιώθουμε πολύ δικούς μας, δίπλα μας. Γνωρίζουμε ότι πάλεψαν με τα ίδια προβλήματα με τα δικά μας και τα αντιμετώπισαν. Ξεκίνησαν από παρόμοια σχολεία και Πανεπιστήμια με αυτά στα οποία φοιτήσαμε και εμείς, αλλά τα πνευματικά μαθήματα που έλαβαν δεν κατόρθωσαν να τους απομακρύνουν από το πνεύμα των αγίων. Οι σύγχρονες πόλεις και κοινωνίες.

Ας μην απορούμε, λοιπόν, για την ύπαρξη της αγιότητας σήμερα. Ας την αναζητούμε για να την εντοπίσουμε. Να είμαστε όμως σίγουροι ότι, παρά τα πολλά προβλήματα που πάντοτε υπάρχουν, αυτή παραμένει παρούσα στον κόσμο μας και τον μεταμορφώνει βοηθώντας τον να πορευθεί προς το τέλος και την τελείωσή του.

<http://bit.ly/139lqjb>